

# Nhà Xác !

---

Cũng như những đứa bạn khác đều là sinh viên y dược thì chuyện canh nhà xác là chuyện bình thường và là điều mà mọi sinh viên ngành y dù muốn hay không vẫn phải cố gắng tập sự can đảm chấp nhận. Rồi cũng đến lượt tôi và thằng Lâm phải trực nhà xác để đón nhận những tử thi mới làm thủ tục "nhập môn", thường thì ca trực vào cả ngày lẫn đêm và chia theo ca 8 tiếng, thế nhưng hôm ấy tôi và thằng Lâm phải trực ca tối mới ghé chứ, trước khi đi nhờ Thảo bảo Lâm nên mang theo tôi hay thứ gì đó hộ mệnh cũng được vì nghe đâu mấy đứa trước làm như thế thì im re mọi chuyện, thằng Lâm cười ha hả bảo Thảo dở hơi, ừ thì sao cũng được với tôi chỉ là thủ tục nhỏ thôi mà, tôi cũng không chú tâm chuyện này lắm. Rồi buổi tối ấy cũng đến, tôi và thằng Lâm ngồi với mớ bài đem theo bên cạnh tờ te đọc vài dòng, sau khi nhận vào ca trực khoảng 1 tiếng thì có một xác được đưa vào tôi và Lâm cùng làm thủ tục "nhập môn" cho cái xác này, đầu vào đây tôi bảo Lâm đi mua tờ báo gì đó dưới cổng bệnh viện để đọc vì buồn quá, lúc chuẩn bị đi thì mưa như trút nước, cái lạnh hăng hắc mơn man làm tôi có cảm giác nổi da gà, thằng Lâm thì co ro trên cái ghế trực cạnh một cái bàn chơ vơ dọc theo lan can của phòng xác. Mưa như hồi hả hơn và cũng tạnh nhanh hơn, mới đó mà 12h khuya! nhanh quá, tôi và Lâm nghĩ vậy, ngoài trời chỉ còn lất phất mưa, ánh đèn neon đã cũ mờ ảo sáng đục, gió thì vẫn thoang thoảng bay qua lạnh lạnh. tôi bảo Lâm có thể ngủ vài tiếng tôi có thể ngồi trực cho nó, sau đó sẽ đến lượt tôi ngủ, nó đồng ý và ngồi gục xuống cạnh bàn ngủ thiếp đi. Tôi ngồi tra lại mấy bài thuốc vừa được học sáng nay, vừa được khoảng 15 phút thì có chị y tá thấp thoáng với áo pòlu trắng đi lại bảo tôi chuẩn bị mở cửa phòng để chuyển một xác người vào, tôi hồi hả và mừng thầm vì ít ra có người để mình bắt chuyện sau khi làm xong công việc, tôi không đánh thức Lâm dậy mà một mình lại mở cửa phòng vào trong kéo chiếc xe để xác người ra ngoài, cái lạnh trong phòng làm tôi không chịu nổi, lạnh khủng khiếp, như phản xạ tôi vào kéo chiếc bàn chơ nào gần mình nhất để đưa ra ngoài bắt chợt nhìn sang cạnh một bàn để xác gần đó tôi thấy cảm giác quen vô cùng, trong vài giây suy ngẫm....thì ra...đó là...chị y tá lúc nãy bảo tôi vào đây lấy bàn để xác....tôi không biết thế nào để diễn tả nổi, chân tôi như đuối đi, tôi không còn cảm giác lạnh gì nữa mà thay vào đó là cảm giác khiếp hoàng, tôi cố gắng chạy thật nhanh ra kéo thằng Lâm ngồi dậy, nhìn mặt nó mơ màng nhưng tôi vẫn cố gắng nói hết những gì mình vừa thấy, nói xong nó bảo "mày nói gì vậy? chị ấy ở đằng sau mày kia mà"....hả....cái gì??? tôi vội vã kéo nó chạy xuống phòng trực ban của bệnh viện lấy một viên an thần uống vào - trằm mền ngủ đến sáng, hi vọng lần sau không chứng kiến những gì thấy đêm qua nữa.